

РЕШЕНИЕ

№ 10768

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12347** по описа за **2024** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба от М. И. М., чрез адв. И. срещу решение (без номер) от 23.10.2024 г., постановено по анд. № 9600/2024 г. на СРС, НО, 112-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-007408/09.04.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, както следва:

- по т. 1 за нарушение на чл. 20, л. 1 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) и на осн. чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв.

- по т. 2, съгласно която за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП на осн. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец.

В жалбата са наведени аргументи за незаконосъобразност и неправилност на решението като постановено в противоречие с разпоредбите на ЗАНН. Твърди, че от събраните от първоинстанционния съд доказателства не може да се направи категоричен извод, че е извършено вмененото нарушение. Намира, че не е доказано по безспорен начин нанасянето на имуществена вреда от страна на касатора, както и че

не са налице доказателства за напускане на местопроизшествието, тъй като твърдението е, че не е имало такова. Искането до съда е за отмяна на оспореното решение и отмяна на НП.

Касаторът, чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в касационната жалба. Не претендира за разноски.

Ответникът- СДВР- отдел ПП, не се представлява в съдебно заседание. Представени са писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XXVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СПП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 27.09.2023 г. около 19:00 ч. в [населено място], на [улица], неизвестен водач на л. а. „К. Себеринг“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на касатора, поради това че не е контролирал непрекъснато МПС, което управлявал при паркиране, е допуснал ПТП, като е ударил автомобил „Волво В 60“, с рег. [рег.номер на МПС] , в предния ляв калник, след което не е останал на местопроизшествието и не е уведомил органите на МВР по територия и е напуснал в посока бул. „С.. Неговите действия са наблюдавани от свидетеля Х. Г., който е възприел марката на автомобила, както и номера му, управляван от М.. Подал е сигнал до телефон 112, след което е обиколил района и е видял в съседна пряка паркиран автомобил, който е ударил л. а. „Волво В 60“, с рег. [рег.номер на МПС] . За случилото се, в отсъствието на касатора е съставен протокол за ПТП, както и е изготвена докладна записка. След като е бил установен собственика на автомобил „К. Себеринг“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил поканен да даде обяснения за случая в ОДМВР В. Т., където са снели обяснения от него за случилото се. На 25.01.2024 г. М. е дал обяснения пред ОДМВР В. Т. по образуваната преписка. Информацията е постъпила В последствие за извършените нарушения, квалифицирани като такива по чл. 20, л. 1 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, е съставен и АУАН, който е подписан от нарушителя, с възражение, че има такива и ще ги представи в 3 дневен срок. В законовоустановения срок е постъпило възражение, което е преценено от АНО за неоснователно. Въз основа на акта е издадено и процесното НП.

По делото са изслушани свидетелски показания, както и е представена справка картон на водача, от която е видно, че към процесната дата срещу М. М. има влезли в сила наказателни постановления за извършени нарушения по ЗДвП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаните в НП административни нарушения наистина са извършени, поради което е потвърдил оспореното НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, за които следи служебно, в която насока АССГ не констатира допуснати нарушения. СРС не е допуснал и съществено процесуално нарушение - чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63в от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. В тази връзка изцяло неоснователно е твърдението на касатора за допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. В хода на съдебното следствие са разпитани свидетели - служители в СДВР ОПП, както и свидетелят очевидец Г. и са обсъдени събраните писмени доказателства. Описаният механизъм на ПТП е напълно изяснен, показанията са разгледани в съвкупност с останалите доказателства по делото. Неоснователно касаторът твърди, че показанията на свидетелите не кореспондират помежду си, поради което няма как да бъде доказана вината му. Настоящият състав счита, че свидетелските показания правилно са кредитирани от СРС като ясни и логични. Настоящият състав не намира лична причина (насочена конкретно), поради която свидетеля-очевидец Г. да набеди за нанесената вреда точно собственика на л.а. „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] . Още повече, че именно този свидетел освен, че е установил непосредствено след настъпване на ПТП къде точно се намира, автомобилът който е ударил автомобила на жената, с която живее на семейни начала, а именно на съседната улица, то той се е свързал и с органите на МВР и е съдействал за разкриване на обективната истина. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че първоинстанционният съд, въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата, е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. Направените изводи по отношение съставомерността на деянието и законосъобразността на АУАН и НП се споделят изцяло от настоящия съдебен състав.

В тази връзка следва да се отбележи, че в хода на цялото производство - и пред административния орган, и пред СРС, и пред настоящата инстанция, жалбоподателят не е ангажирал доказателства за установяване на нещо различно от констатираното със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на съдебното решение. Съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Това е и съответстващата на описаното нарушение правна норма. Според нея всеки правоспособен водач е длъжен непрекъснато да контролира ППС, което управлява. Това означава, че водачът трябва да борави с превозното средство, като съобразява пътната обстановка. Този текст има самостоятелно съдържание и смисъл, поради което съставлява самостоятелно нарушение на правилата за движение. Дали в АУАН и НП е записано "поради недостатъчен контрол" или е посочено, че водачът не е изпълнил задължението си непрекъснато да контролира лекия автомобил не променя смисъла на нормата, както и нейната приложимост в конкретния случай.

Поради това настоящата съдебна инстанция намира, че административнонаказателната отговорност на нарушителя е била правилно ангажирана на основание чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. От субективна страна деянието е извършено по непредпазливост, като нарушителят е бил длъжен да контролира управляваното от него ППС, но не е сторил това, с което е предизвикал ПТП. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН е дължимо оставяне в сила на решението в тази му част.

Настоящият състав на АССГ споделя изводите на СРС за извършено нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ от ЗДвП, за което на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП е наложена глоба в размер 100лв и лишаване право да управлява МПС за 2 месеца. Съгласно цитираната норма, водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието, а когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Без съмнение касатора е водач на пътно превозно средство, който е участник в ПТП – независимо че отрича напълно това обстоятелство, а и не е представил декларация, в която да е посочено, че е предоставил на друго лице да ползва автомобила му на 27.09.2023 г. Същият не е изпълнил задължението си да спре, за да установи какви са последиците от произшествието – същото е безспорно установено. Доколкото от произшествието са причинени само имуществени вреди -от приобщените към преписката писмени доказателства-протокол за ПТП и докладна записка са индивидуализирани в конкретика имуществените вреди, а именно такива са нанесени на л. а. „Волво“ с рег. [рег.номер на МПС] в предния ляв калник. Очевидно е, както е прието и от АНО, че няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с ПТП при причиняване на имуществени вреди, тъй като касатора е напуснал произшествието и не е уведомил службата за контрол, както и не е изпълнил указанията ѝ. Същият не е присъствал при съставянето и не е подписал протокол за ПТП.

Настоящата касационна инстанция счита за правилни изводите и по отношение на

размера на наложените санкции, като същите са определени съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН и са годни да изпълнят заложената в чл. 12 от ЗАНН цел на закона. Извършените нарушения не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с другите деяния от съответния вид, поради което не са налице предпоставки за приложението на чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка уместно е да се отбележи, че гореспоменатата справка картон на водача говори за тенденциозно неспазване от страна на касатора на правилата за движение по пътищата, което поведение не предполага разглеждането на случая като маловажен.

Във връзка с гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че не са налице наведените касационни основания, а оспореното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на спора- касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на АНО - разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение определено по реда на чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/. В случая органът е бил процесуално представляван от юрисконсулт, който се е явил в едно съдебно заседание, като делото не се отличава със сериозна фактическа и правна сложност. Дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да бъде равно на минимума посочен в чл. 27е от НЗПП - 80 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение (без номер) от 23.10.2024 г., постановено по анд. № 9600/2024 г. на СРС, НО, 112-ти състав.

ОСЪЖДА М. И. М. да заплати на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно